

füddame ja kele viin. Agga nönda olli sel ajal kattolisgi-1881 rahiva paliveteaga luggu. Rahivas oli rummal, preestrid rummalad; agga piiskopid ja teised suremad kogudusste üllevatajad, kui wahhest ka függi targemad ollid, siiski need jälse ollid ennamisde holetumad rahiva hingete pärast. Pealegi ollid saggedaste isse veel rummalamad kui teised, et mõnni ei möistnud luggededa eggas kirjutada. Tahtis siis tegi nagu suremat pühbitust lätté sada, noh siis jättis ootma függi-seltsi, ootma annetki ja munud mahha ja sai munugaks, arvates selle läbbi mõune sammu eddasü sündma taeva reddeli peal. Agga munkade ellu olli wahhest hovis furri ellu, fest munga kumb sai kül ihhu peale, agga wanna Adam jää munga rindu. Tööste, Jeesanda nimamäggi olli sel ajal hirmisaête ärra häivitatud!

Agga siiski ei olnud selle pimedussega Jeesanda rahivas veel mitte ärra löppenud; veel olli neid, kes tedda nööndsid, kes kõigest süddamest armi igatseid ja Jumimala järrel tulaid ja kellele ta surest heldusdest omnia tēe-walgust andis leida. Ümmedse südda ei wöi ju egga tohhi rahhus olla enne, kui õiget rahhu leiab Jumimala jures.

Nönda se siis tulli, et sel ajal ümberkaudu

Brantjusse ja Itaalia maal küllades ja liinades rahivas, isse ärranis waesed ja maddalad, haka-siivad seltsideesse kokku heitma selle nöunga, et ühheskoos saaksid omnia hinged toita; fest kirriskus jäivad nende süddamed Roma - uosu tühja kombete pärast ka tühsaks. Niiuid tullid kokku ja issekõeskiis kõneledes ja luggedes püüdsid parremat teed leida. Et naad nönda saggedaste visekohhe töe tele ei sanud, et mõnda hakkasid uskuma, mis ewangeliumi selget öppetust möda töösi ei olle, se juhtus ka sekka, nagu neist loeme, et mittu pölgasid riistimisse ja altari sakramendi ärra. Agga kes tohib neid kohhe hukka möista? Egga neil olnud öppetajaid, ja mis veel willetsam, ei neil olnud Pühha Kirja. Walle mõtlemis-sed tullid neile rummalusdest, mitte et furja nöunga neist olleksid kinni piddanud parremat tundes. Agga muidu olli nende öppetus ja uisk ennamiste sulla töösi ja õige: nende pea-öppetus ja ülem murre olli, et kes riisti-innimessels enast nimumetab, peab pattust pörama, mailma ja temima himmri ärra salgama, lapje kombel Jeesusse Kristusse sisse uskuma, pühbaste ellama. Nönda püüdsid isse tehha, et waenlasedki neile piddid head tunnistust andma, isseärranis kui taggakuusamise ajal näggid, kuid naad hea me-